

Arrest

nr. 186 323 van 28 april 2017
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (DRC) nationaliteit te zijn, op 27 april 2017 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de met grenscontrole belaste overheden van 25 april 2017 tot teruggrijping (bijlage 11) en tot nietigverklaring van het visum, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 april 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2017 om 14.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster en haar echtgenoot, beiden van Congolese (DRC) nationaliteit, komen in de luchthaven van Zaventem toe op 25 april 2017 met een vlucht vanuit Kinshasa.

Op 25 april 2017 wordt hen de toegang tot het Rijk geweigerd.

Op 25 april 2017 worden verzoekster en haar echtgenoot gehoord door de federale politie te Zaventem.

Op 25 april 2017 krijgen verzoekster en haar echtgenoot de mogelijkheid om een vragenlijst in te vullen, wat zij weigeren.

Op 25 april 2017 worden ten opzichte van verzoekster en haar echtgenoot beslissingen genomen tot terugdrijving. Dit is de eerste bestreden beslissing:

*“Op 25.04.2017 om 11:10 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT,
Werd door ondergetekende,*

.....

mevrouw:

naam M voornaam A.N.

geboren op (...)1944 te K. geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) wonende te [...]

houder van het document nationaal paspoort van Congo nummer (...)

afgegeven te M. op : 20.01.2017

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Belgische Ambassade in Kinshasa

geldig van 20.04.2017 tot 30.05.2017 voor een duur van 14 dagen

voor een duur van 20 dagen, met het oog op : Toerisme

afkomstig uit Kinshasa met (...), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

☐ (E) *Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)*

Reden van de beslissing: Betrokkene reist samen met haar echtgenoot, de genaamde B. E. B., en verklaart in eerste instantie voor toerisme naar België te komen. Ze zijn in het bezit van een toeristische planning welk zich hoofdzakelijk in Brussel (België) afspeelt en leggen een hotelreservatie in het “Avenue Boutique Hotel” te Blankenberge (België) voor. Bij contact name van de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal met het hotel blijkt dat de reservatie met een ongeldige bankkaart werd verricht. Verder kennen betrokkenen de toeristische trekpleister en bezienswaardigheden vermeldt in de voorgelegde toeristische planning niet.

Geconfronteerd met bovenstaande wijzen betrokkenen hun verklaringen en beweren in tweede instantie voor medische redenen te komen. Betrokkenen verklaren geen medische probleem te hebben maar willen een volledige medische check-up krijgen. Ze zijn niet in het bezit van uitnodigingen, beschikken niet over medische documentatie en hebben geen contactgegevens (namen, adressen, telefoonnummers, mailadressen...) van geneesheren, ziekenhuizen of medische instanties. Betrokkenen verklaren een visum voor toerisme aangevraagd te hebben daar de procedure om een visum te verkrijgen voor medische redenen te lang duurt.

Betrokkenen verklaren ook geen vrienden of familieleden te hebben welke hun kunnen helpen of wegwijzen maken.

De Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal wordt telefonisch gecontacteerd door de genaamde O.H. welke verklaart op de luchthaven aanwezig te zijn en dat betrokkenen haar ouders zijn.

Geconfronteerd met de verklaring van betrokkenen dat zij familieleden noch vrienden hebben in België verklaart de opgeroepene dat betrokkene “Afrikaanse ouders” zijn.

Uit de gegevens van het “VIS” (Visum Information System) en de gegevens van “VisaNet” blijkt dat het visum door de Belgische ambassade in Kinshasa werd afgeleverd voor een toeristisch bezoek in België. Afgaande op deze gegevens en op basis van de verklaringen van betrokkenen blijkt dat zij bij hun visumaanvraag andere documenten hebben voorgelegd en verklaringen hebben afgelegd dan hun huidige verklaarde reisdoel aan de Belgische buitengrens.

(...).”

Op 25 april 2017 wordt tevens het visum zowel van verzoekster als van haar echtgenoot vernietigd. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“(…)

Op verzoek van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

(…)

Werd

Uw visumaanvraag onderzocht

Uw visum onderzocht, Nummer (…), afgegeven 21.03.2017

(…)

Het visum is nietig verklaard (…)

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

(…)

2. het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 34, 1/) van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene reist samen met haar echtgenoot, de genaamde B.E.B., en verklaart in eerste instantie voor toerisme naar België te komen. Ze zijn in het bezit van een toeristische planning welk zich hoofdzakelijk in Brussel (België) afspeelt en leggen een hotelreservatie in het “Avenue Boutique Hotel” te Blankenberge (België) voor. Bij contact name van de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal met het hotel blijkt dat de reservatie met een ongeldige bankkaart werd verricht.

Verder kennen betrokkenen de toeristische trekpleister en bezienswaardigheden vermeldt in de voorgelegde toeristische planning niet.

Geconfronteerd met bovenstaande wijzigen betrokkenen hun verklaringen en beweren in tweede instantie voor medische redenen te komen. Betrokkenen verklaren geen medische probleem te hebben maar willen een volledige medische check-up krijgen. Ze zijn niet in het bezit van uitnodigingen, beschikken niet over medische documentatie en hebben geen contactgegevens (namen, adressen, telefoonnummers, mailadressen…) van geneesheren, ziekenhuizen of medische instanties. Betrokkenen verklaren een visum voor toerisme aangevraagd te hebben daar de procedure om een visum te verkrijgen voor medische redenen te lang duurt.

Betrokkenen verklaren ook geen vrienden of familieleden te hebben welke hun kunnen helpen of wegwijzen maken.

De Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal wordt telefonisch gecontacteerd door de genaamde O.H. welke verklaart op de luchthaven aanwezig te zijn en dat betrokkenen haar ouders zijn.

Geconfronteerd met de verklaring van betrokkenen dat zij familieleden noch vrienden hebben in België verklaart de opgeroepene dat betrokkene “Afrikaanse ouders” zijn.

Uit de gegevens van het “VIS” (Visum Information System) en de gegevens van “VisaNet” blijkt dat het visum door de Belgische ambassade in Kinshasa werd afgeleverd voor een toeristisch bezoek in België. Afgaande op deze gegevens en op basis van de verklaringen van betrokkenen blijkt dat zij bij hun visumaanvraag andere documenten hebben voorgelegd en verklaringen hebben afgelegd dan hun huidige verklaarde reisdoel aan de Belgische buitengrenzen.

(…).”

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast wat betreft de beslissing tot terugdrijving. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij. De beslissing tot nietigverklaring van het visum hangt hier nauw mee samen. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en stelt dat er een manifeste appreciatiefout is. Verzoekster verwijst tevens naar artikel 3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. In de motieven van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet en artikel 34 van de Visumcode. Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite, met name dat verzoekster niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven en dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3.2.1.2. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met artikel 3 van de vreemdelingenwet.

Artikel 3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

(...)

Wanneer de vreemdeling die moet worden teruggedreven houder is van een geldig visum, drijven de met de grenscontrole belaste overheden hem terug en, zo nodig, wordt het visum nietig verklaard of ingetrokken op beslissing van de minister of zijn gemachtigde. De Koning kan, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de nadere regels voor de toepassing van deze bepaling vaststellen.”

In de eerste bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene reist samen met haar echtgenoot, de genaamde B. E. B., en verklaart in eerste instantie voor toerisme naar België te komen. Ze zijn in het bezit van een toeristische planning welk zich hoofdzakelijk in Brussel (België) afspeelt en leggen een hotelreservatie in het “Avenue Boutique Hotel” te Blankenberge (België) voor. Bij contact name van de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal met het hotel blijkt dat de reservatie met een ongeldige bankkaart werd verricht. Verder kennen betrokkenen de toeristische trekpleister en bezienswaardigheden vermeldt in de voorgelegde toeristische planning niet.

Geconfronteerd met bovenstaande wijzigen betrokkenen hun verklaringen en beweren in tweede instantie voor medische redenen te komen. Betrokkenen verklaren geen medische probleem te hebben maar willen een volledige medische check-up krijgen. Ze zijn niet in het bezit van uitnodigingen, beschikken niet over medische documentatie en hebben geen contactgegevens (namen, adressen, telefoonnummers, mailadressen...) van geneesheren, ziekenhuizen of medische instanties. Betrokkenen verklaren een visum voor toerisme aangevraagd te hebben daar de procedure om een visum te verkrijgen voor medische redenen te lang duurt.

Betrokkenen verklaren ook geen vrienden of familieleden te hebben welke hun kunnen helpen of wegwijzen maken.

De Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal wordt telefonisch gecontacteerd door de genaamde O.H. welke verklaart op de luchthaven aanwezig te zijn en dat betrokkenen haar ouders zijn.

Geconfronteerd met de verklaring van betrokkenen dat zij familieleden noch vrienden hebben in België verklaart de opgeroepene dat betrokkene “Afrikaanse ouders” zijn.

Uit de gegevens van het “VIS” (Visum Information System) en de gegevens van “VisaNet” blijkt dat het visum door de Belgische ambassade in Kinshasa werd afgeleverd voor een toeristisch bezoek in België.

Afgaande op deze gegevens en op basis van de verklaringen van betrokkenen blijkt dat zij bij hun visumaanvraag andere documenten hebben voorgelegd en verklaringen hebben afgelegd dan hun huidige verklaarde reisdoel aan de Belgische buitengrens.”

Verzoekster voert aan dat zij om haar reisdoel te staven een toeristische planning kon voorleggen met bezoeken aan Brussel, Antwerpen en Brugge. Zij legde tevens een hotelreservatie voor en een verzekeringsbewijs. Zij beschikte over voldoende financiële middelen. Verzoekster wijst erop dat de ondervragende ambtenaar tendentieuze vragen gesteld heeft, zoals vb. dat zij gezien haar leeftijd eerder omwille van medische redenen naar België is gekomen in plaats van toerisme. Verzoekster wijst er tevens opdat zij niet begrijpt waarom het haar ten kwade wordt geduid dat een kennis haar wilde komen ophalen op de luchthaven en haar van daar naar het hotel te brengen. Volgens verzoekster wijst alles erop dat eerst de beslissingen zijn genomen en dat daarna naar motieven werd gezocht om deze beslissingen te staven. Verzoekster wijst er tevens op dat haar visumaanvraag onderzocht werd door de Belgische Ambassade en dat haar reisdoel ondertussen niet gewijzigd is. Er is sprake van machtsoverschrijding. De voorgelegde documenten werden niet in rekening gebracht of werden niet voldoende op hun waarde beoordeeld. Dit houdt een schending in van de zorgvuldigheidsplicht.

2.3.2.1.3. Er dient te worden vastgesteld dat uit de stukken van het dossier, waarin zich een verslag van de Federale Politie te Zaventem bevindt van 25 april 2017, blijkt dat de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot als volgt werden opgenomen:

"7. Vaststellingen en info :

Op 25/4/2017 komen betrokkenen aan te Brussel met vlucht SNxxx uit Kinshasa.

Ze verklaren voor toerisme te komen te Brussel. Ze overhandigen een hotelreservatie van een Hotel te Blankenberge voor een verblijf van 25/4/17 tot 8/5/17.(zie bijlage).

Verder geven ze een bundeltje af met een toeristisch programma (zie bijlage). Verder hebben ze geen toeristische documentatie bij.

Op onze vraag waarom ze een hotel geboekt hebben in Blankenberge terwijl hun toeristische activiteiten grotendeels te Brussel afspelen, antwoorden ze dat de mensen van het reisbureau te Kinshasa dit zo geregeld hebben.

Betrokkenen hebben geen kennis van de toeristische trekpleisters die ze volgens hun vooropgesteld programma zullen bezoeken.

Na enige tijd verklaren ze dat ze in feite voor een medische controle komen en niet zo zeer voor toerisme. Betrokkenen hebben echter geen medische afspraak en zullen in het hotel zich informeren waar en wanneer ze een afspraak kunnen vastleggen.

Ze verklaren geen medische problemen te hebben maar dat ze op leeftijd zijn gekomen om eens een volledige medische check-up te krijgen en liefst door een Belgische geneesheer.

Ze verklaren een visum voor toerisme aangevraagd te hebben omdat de procedure voor een visumaanvraag voor medische redenen te omslachtig is en te lang duurt.

Op onze vraag of ze familie of vrienden hebben in België antwoorden ze dat ze niemand kennen in België.

*Rond 08:00 krijgen we telefoon van de genaamde O. H. (*5/9/76, nationaliteit DEM. REP. CONGO) die ons vraagt of haar ouders, B.E. en M. A., opgehouden zijn bij ons.*

Op onze vraag aan O. H. waarom betrokkenen eerst verklaren dat ze geen familie hebben in België en nu blijkt dat haar dochter hier in de luchthaven staat, verandert ze haar verhaal en verklaart ze dat deze mensen eigenlijk niet haar ouders zijn, maar 'Afrikaanse' ouders.

Betrokkenen hebben een Schengenvisum voor toerisme maar komen voor medische redenen.

We contacteren het hotel om de hotelreservatie te verifiëren. De reservering van het hotel blijkt met een ongeldige bankkaart verricht te zijn en kan niet betaald worden.

Uit het relaas met betrokkenen blijkt dat er veel tegenstrijdigheden zitten in hun reismotief."

Hieruit blijkt dat de vaststellingen in de bestreden beslissingen steunen op de stukken van het administratief dossier.

Verzoekster ontkent niet dat zij de toeristische trekpleisters en de bezienswaardigheden vermeld in de toeristische planning niet kent. Verzoekster betwist het motief niet dat de hotelreservatie bleek gedaan te zijn met een ongeldige bankkaart en verwijst in het verzoekschrift gewoon opnieuw naar deze hotelreservatie en ook naar het feit dat zij voldoende financiële middelen bij zich had. In dit verband wordt opgemerkt dat de omstandigheid dat verzoekster in het bezit is van een hotelreservatie voor de gehele duur van haar oorspronkelijk meegedeeld verblijf in België, verplicht is om een visum kort verblijf te verkrijgen (artikel 14, eerste lid, b), van de Visumcode), zodat verzoekster dit niet kan aanwenden als argument om te staven dat zij wel beschikte over documenten om haar reisdoel en reisomstandigheden te staven. De omstandigheid dat verzoekster bij huidig verzoekschrift een nieuwe hotelreservatie voegt, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing aangezien deze reservatie werd gemaakt op 26 april 2017, dit is na de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt niet gesteld dat verzoekster over onvoldoende financiële middelen beschikt, zodat haar opmerkingen in dit verband niet ter zake dienend zijn. Alleszins doet dit geen afbreuk aan het feit dat een hotelreservatie niet kan worden aangewend als argument om te staven dat zij wel beschikte over documenten om haar reisdoel en -omstandigheden te staven.

Waar verzoekster erop wijst dat haar tendentieuze vragen werden gesteld en dat zij niet naar België is gekomen omwille van medische redenen en dat het lijkt alsof er een leeftijdsgrens is om België binnen te mogen komen, kan zij niet gevolgd worden. Uit het hierboven weergegeven verslag van de federale politie te Zaventem, blijkt vooreerst dat verzoekster geen kennis heeft van toeristische trekpleisters die ze zullen bezoeken en vervolgens verklaard heeft dat ze in feite voor een medische controle komt en niet zozeer voor toerisme. Verzoekster ontkent dat ze deze verklaringen heeft afgelegd, maar er dient te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen dat zij en haar echtgenoot "beweren in tweede instantie voor medische redenen te komen." en "Betrokkenen verklaren een visum voor toerisme aangevraagd te hebben daar de procedure om een visum te verkrijgen voor medische redenen

te lang duurt.” steunen op de stukken van het administratief dossier, zodat niet is aangetoond dat deze motieven steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Het motief inzake de persoon die verzoekster kwam ophalen aan de luchthaven, steunt eveneens op de stukken van het administratief dossier. Ter zitting wordt een kopie van de geboorteakte van deze persoon voorgelegd waaruit zou blijken dat zij niet de dochter is van verzoekster en haar echtgenoot. Echter dient te worden opgemerkt dat, los van de vraag of deze persoon een familielid is of een kennis, dit geen afbreuk doet aan het motief *“Betrokkenen verklaren ook geen vrienden of familieleden te hebben welke hun kunnen helpen of wegwijs maken De Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal wordt telefonisch gecontacteerd door de genaamde O.H. welke verklaart op de luchthaven aanwezig te zijn en dat betrokkenen haar ouders zijn. Geconfronteerd met de verklaring van betrokkenen dat zij familieleden noch vrienden hebben in België verklaart de opgeroepene dat betrokkene “Afrikaanse ouders” zijn.”* Uit het feit dat deze persoon de grensinspectie heeft gecontacteerd met de vraag of verzoekster en haar echtgenoot daar opgehouden werden, blijkt dat verzoekster wel degelijk vrienden of kennissen heeft in België die hen kunnen helpen of wegwijs maken, in tegenstelling tot de verklaring van verzoekster dat ze niemand kent in België.

Waar verzoekster ten slotte aanvoert dat haar visum werd ingewilligd door de Belgische Ambassade en dat daaruit blijkt dat haar reisdoel toen wel aanvaard werd, wordt opgemerkt dat het kunnen voorleggen van een visum niet verhindert dat de met grenscontrole belaste overheden nog een onderzoek instellen naar het reisdoel en de omstandigheden. In dit verband wordt verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond, evenmin als de schending van artikel 3 van de vreemdelingenwet. Een manifeste appreciatiefout wordt niet aangetoond. Er is geen sprake van machtsoverschrijding.

2.3.2.1.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding of dat met bepaalde voorgelegde stukken geen rekening zou zijn gehouden, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.3.2.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 5 en 15 van de overeenkomst ter uitvoering van het te Schengen gesloten akkoord van 14 juni 1985 tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek, betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (hierna: de Schengenuitvoeringsovereenkomst) en van artikel 32 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode).

Verzoekster zet uiteen dat zij niet begrijpt waarom de bestreden beslissingen werden genomen nu zij in het bezit was van een geldig visum waarbij de visumaanvraag onderzocht werd door de Belgische Ambassade. Verzoekster wijst erop dat noch de Schengenuitvoeringsovereenkomst, noch artikel 32 van de visumcode voorzien dat tijdens de reis brochures en toeristische documenten worden bijgehouden of dat de reiziger zijn toeristisch programma moet kennen, evenmin is er een minimale afstand vereist tussen het hotel en de te bezoeken plaatsen. Er is geen wettelijk voorziene minimumleeftijd om België te bezoeken, noch zijn er bijzondere vereisten voor zeventigplussers. Zoals voorzien in artikel 14 van de visumcode, heeft verzoekster alle vereiste elementen voorgelegd in het kader van haar visumaanvraag en kan haar daarom de toegang niet worden geweigerd met de motieven die in de bestreden beslissingen vermeld staan. Dat aan verzoekster bijkomende voorwaarden worden opgelegd bij aankomst in België is een schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en betreft machtsoverschrijding. Tevens houdt dit een schending in van de motiveringsplicht.

3.3.2.2.1. Verzoekster lijkt er in haar betoog vanuit te gaan dat haar de toegang tot de Schengengrondgebied niet meer kan worden ontzegd nu zij alle documenten heeft voorgelegd teneinde

haar visum te bekomen en het visum op grond van die documenten ook werd goedgekeurd. Dit standpunt mist echter juridische grondslag. Wat de beslissing tot teruggrijping betreft, wijst de Raad op het bepaalde in artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet: *“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt: wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden”*.

De bepaling van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet, zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding dienaangaande (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn, Parl.St. Kamer, 1995/96, nr. 364/1, 100) worden gelezen in het licht van de Schengen reglementering. Uit artikel 7 van de verordening (EG) 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscodel), blijkt dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan de voorwaarden voor betreding van het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staat. Een vreemdeling kan derhalve aan het bezit van een rechtsgeldig verstrekt eenvormig visum dat op basis van ondersteunende stukken werd uitgereikt, niet de verwachting ontleenen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied vervuld zijn of dat hij niet meer gecontroleerd zou mogen worden. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster lijkt voor te houden, laat de vreemdelingenwet (met name artikel 3 van de vreemdelingenwet en *in casu* meer bepaald artikel 3, eerste lid, 3° van deze wet) wel degelijk toe dat de elementen die tot het toekennen van het visum hebben geleid, opnieuw worden beoordeeld bij het overschrijden van de Schengengrenzen.

De loutere omstandigheid dat aan verzoekster een visum werd toegekend, brengt dus niet mee dat zij zonder meer recht heeft op toegang tot het grondgebied. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij aanvoert dat er bijkomende voorwaarden werden opgelegd of dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Waar verzoekster de schending van artikel 32 van de visumcode aanvoert, volstaat het op te merken dat dit betrekking heeft op de aanvraag van een visum, wat *in casu* niet aan de orde is.

Artikel 30 van de Visumcode bepaalt bovendien uitdrukkelijk dat aan het bezit van een eenvormig visum als zodanig geen automatisch recht op binnenkomst kan worden ontleend, terwijl artikel 34.1-2 van de Visumcode ook uitdrukkelijk in de mogelijkheid voorziet om een reeds afgegeven visum nietig te verklaren. *In casu* werd de beslissing tot nietigverklaring van het visum op grond van deze bepaling genomen. Deze bepaling luidt als volgt:

“Een visum wordt nietig verklaard indien blijkt dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was, met name indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen. Een visum wordt in beginsel nietig verklaard door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat nietig worden verklaard; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de nietigverklaring in kennis gesteld.”

Zoals reeds werd besproken in het eerste middel heeft de verwerende partij op een kennelijk redelijke wijze kunnen vaststellen dat verzoekster het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft kunnen aantonen, waaruit uit de voormelde bepalingen volgt dat de verwerende partij dan ook het visum kon nietig verklaren

2.3.2.2.2. Waar verzoekster verwijst naar artikel 14 van de Visumcode, blijkt zowel uit de bewoordingen van dit artikel, als uit de plaatsing van deze bepaling in de Visumcode onder Hoofdstuk II *“Aanvraag”* van Titel III *“Procedures en voorwaarden voor de afgifte van visa”*, dat deze bepaling betrekking heeft op de bewijsstukken die moeten worden voorgelegd bij de aanvraag van een visum. Te dezen betreffen de bestreden beslissingen evenwel geen antwoord op een visumaanvraag, doch een bevel tot teruggrijping en een nietigverklaring van het eenvormig visum. Verzoekster vraagt *in casu* geen visum aan. Er wordt dan ook op het eerste gezicht niet ingezien in welke mate artikel 14 van de Visumcode van toepassing is op en geschonden zou worden door de bestreden beslissingen.

2.3.2.2.3. Waar verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 5 en 15 van de overeenkomst ter uitvoering van het te Schengen gesloten akkoord van 14 juni 1985 tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek, betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen, wordt opgemerkt dat artikel 5 werd opgeheven bij artikel 39, 1 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad E.G. nr. 562/2006/EG van 15 maart 2006 (P.B., L. 105, 13 april 2006), met ingang van 13 oktober 2006 en dat artikel 15 werd opgeheven bij art. 56, 1. van de Verordening van het Europees parlement en de Raad EG nr. 810/2009/EG van 13 juli 2009 (*Pb.L.* 243, 15 september 2009), van toepassing vanaf 5 april 2010.

De huidige Schengenuitvoeringsovereenkomst betreft de overeenkomst van 19 juni 1990 ter uitvoering van het tussen de regeringen van de Staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland, en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen, waarvan verzoekster de schending niet aanvoert.

Het tweede middel is niet ernstig.

2.3.3. Er worden geen ernstige middelen aangevoerd.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zeventien door:

Mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

Mevr. F. BROUCKE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

A. DE SMET